

Pestszentimrei

Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
X. évfolyam 3. szám (84.) - 2013. március

HÚSVÉT

Jézus él!

És fölzúgnak a hamuszín egek,
hajnalfele a ravensbrücki fák.
És megérik a fényt a gyökerek
És szél támad. És fölzeng a világ.

Mert megölhették hitvány zsoldosok,
és megsünhetett dobogni szive –
Harmadnapra legyőzte a halált.
Et resurrexit tertia die.

Pilinszky János:
Harmadnapon

Húsvétom

Szüleim az 50-es években születtek, édesapámat szigorú nagymamája kötelezte a templomba járásra, édesanyámat viszont édesapja egyszer öccsével együtt megverte, mert húsvétkor elmentek a nagymamájukkal a szertartásra. Édesapám sokáig pap akart lenni, majd teljesen eltávolodott a hittől. Mindkettőjük feszélyezve érzi magát a templomban. Engem beírtak hittanra (átjárt a plébános a falusi iskolába hittant oktatni), elsőáldozó is lettem az osztály nagy részével egyetemben. Rám bízta a döntést a hittemmel kapcsolatban. A faluból Liszka néni néha elvitt a húgossal vasárnap misére, de leginkább újév napján, amikor ő vigyázott ránk. Tizennégy évesen elkerültem kollégiumba, ezzel hosszú időre eltávolodtam Istentől.

Később megismertem férjemet, aki templomba járó volt akkor is. Elkísértem vasárnapról vasárnapra, de eleinte szinte egyenértékű volt azzal, mint ha színházba mentem volna. Később már belső indíttatást éreztem, hogy mennem kell. Attól kezdve, hogy megszülettek gyermekeink, egyre nagyobb igényem lett a mélyebb lelki életre, sokat tanulok tőlük a mai napig. Részt vettem a plébánián szervezett Szentlélek szemináriumon, évről évre végzem karácsonykor és húsvétkor a Verbum Dei közösség lelkigyakorlatait, bekapcsolódtam a plébánia közösség életébe.

Gyermekkorom húsvétjain édesapám elvitt bennünket nagypénteken a templomba, hogy hallgassuk meg a falubeliek által énekelt passiót, majd meglátogattuk Budapesten a rokonokat, és sonkát ettünk, tojást kerestünk. Ezt ma már kevésnek érzem. Szeretném a családban is mélyebben megélni húsvét misztéri-

umát. Kértem szüleimet, hogy vasárnap tartsuk a nagy családi összejövetelt, mert szombaton még nincs húsvét. Évek kellettek, hogy elfogadják, de szerintem még most is bigottnak tartanak emiatt.

A gyerekek mellett nehéz megoldani, hogy férjemmel együtt részt vegyünk a nagyheti szertartásokon, így felváltva mentünk. Évek óta szeretnék egyszer részt venni mindegyiken, mert mindig hiányérzetem volt, valamelyik láncszem hiányzott a folyamatból. Az első feltámadási liturgia nagy hatást gyakorolt rám, akkor értettem meg, hogy pont a lényeg veszett el gyermekkorom húsvétjaiból! Megtelt a szívem Krisztussal, azt éreztem, hogy el kell vinnem az örömhírt mindenkinek, hiszen ez csodálatos. Sajnos süket fülekre találtam. Arra gondoltam, milyen lehetett Krisztusnak a keresztfán. Hiába tudja ő az igazságot, el is mondja, de vannak, akik nem hallják őt.

Plachy Viki

Nagyböjti készüllet

A Nagyböjt alkalmat ad arra, hogy jobban Isten felé forduljunk; egyénileg, a családban és a közösségben egyaránt. A családközösségünk legutóbbi alkalma nagyrészt imával telt. Az Úr elé helyeztük erőfeszítéseinket és bűneinket, örö-

meinket és fájdalmainkat. Néhány egyszerű tárgy segítségével ki-ki fel is építette annak az útnak a képét, amit a Nagyböjt eddigi részében bejárt. Nekem nagyon jó volt visszatekinteni, hálát adni Isten ajándékaiért, erőt meríteni az imából és a közösségből a Nagyhétre.

Fülöp Csilla (Mustármag)

Ökumenikus imahét (Jan. 21-27.)

*Januárban idén is megtartottuk az ökumenikus imahetet a keresztények egységéért. Minden nap más-más felekezet templomában tartottuk az istentiszteletet. A templomunkra eső két napon Orbán Kálmán református lelkész és Horváth-Csitári Boglárka evangélikus lelkész tartotta az igehirdetést. A kerületi ifjúsági ökumenikus istentiszteletnek idén a pestszentimrei baptista imaház adott otthont. Hagyomány szerint minden felekezet részéről elhangzott egy ifjúsági tanúságtétel. Katolikusként egyházközségünk gitáros kórusvezetője, **Csernyus Márton** mondott tanúságtételt. Ezt osztjuk meg veletek:*

Isteni küldetés az életünkben, feladat, amit kaptunk, amit szeretnénk elérni. Ez a kérdés: Mi végre vagyunk a világon? Milyen feladataink vannak az életünkben? Az, hogy valami feladatunk legyen az életben, viszonylag korán kialakul minden emberben, már a kisgyermekekben is. Most nyáron, a táborban volt egy elég kezelhetetlen srác, akivel sok gond volt, és mégis, amint kapott egy feladatot, amelyről érezte, hogy neki adták, és ezt neki teljesítenie kell, abban a pillanatban kezes báránnyá vált, és ő lett a leglelkesebb. Alig lehetett leállítani, hogy vége van, nagyon köszönjük, szuper voltál. Nálunk az ároni áldásban mindig azt mondja a pap, hogy küldeté-

setek van, menjetek békével! Igen, Krisztus minket is apostolokká választott, minket is küld, hogy hirdessük, vigyük szét az ő szeretetét. Tudjuk, hogy ez nem könnyű. Nem könnyű megnyilvánulni Jézussal kapcsolatban, különösen olyan környezetben, akik nem istenhívők. Egy pár hete a Nyugati-téri aluljáróban láttam, hogy fiatalok gitároznak. Megálltam, meghallgattam, és ott ragadtam, hisz egy nyilvános istentiszteletet tartottak az ottani embereknek. Tíz-tizenöt percig álltam, és hallgattam őket azzal az örömmel, amivel ők beszéltek és énekeltek. Azt lehetne gondolni, hogy mennyire könnyű ez, de mikor nekünk kell oda menni, akkor ez sokszor nehéz. A nyári hittantáborban azt a feladatot kaptuk, hogy egy faluban kis igekártyákkal csöngessünk be házakhoz, és mondjuk meg nekik, hogy kik vagyunk, és adjuk át nekik az üzenetet, amit hoztunk nekik. És hát nagyon nehéz. Ott vagyunk a ház előtt egypáran, megnyomjuk a csengő gombját, várjuk, hogy kijöjjön valaki. Mit fog hozzá szólni, mikor fog elküldeni minket, mondván: „Hagyjuk őt békén!” És bizony van, ahol süket fülekre találunk. Viszont van, ahol olyan embereket látunk, akik először csak óvatosan kérdezősködnek, hogy kik

és mik vagyunk, és marasztalnak minket, hogy maradjunk még, igyunk meg velük

egy üdítőt, és meséljük nekik arról, hogy kik vagyunk. A való életben sokszor igyekszünk tudatosan elkerülni, nehogy szóba jöjjön. Jó pár éve történt - akkor már zenéltem a kórusunkban -, hogy pár osztálytársam ott volt a szentmisén, azt hiszem, kötelező iskola-mise volt, és el kellett jönniük. Látták, hogy ott énekelek, és megkérdezték, hogy miért jó ez nekem, miért csinálom, pénzt kapok érte... Nem tudtam mit mondani nekik. Hebegtem-habogtam, hogy hát ez egy szolgálat. Igazából nem tudtam mit mondani, és láttam rajtuk, hogy őket se nagyon érdekli, csak röhögtek rajtam magukban. Igen, nehéz ilyen intenzív formában Istenről beszélni. Van azonban, amikor nem szóban mondjuk el, amit gondolunk, hanem amikor látszik rajtunk. János evangéliumában azt mondja Jézus: „Arról ismernek meg benneteket, hogy szeretitek egymást.” És talán nem is tudjuk, de a szeretet kiül az arcunkra, látják rajtunk az emberek, ha tudunk szeretni. Egy kedves élményem: Utaztam a metróra, és valami boldog, szép emlék eszembe jutott, és elmosolyodtam. Szokásomhoz híven körbe-körbe nézelődöm, amikor utazom, sok emberen megakad a tekintetem. Van, aki gyorsan elkapja, „Mit mosolyog itt ez az ember rám, mit gondol magáról.” De

van, aki visszanéz rám, és ő is elmosolyodik. Igazából mondhatjuk, hogy itt ugyan nem Istent hirdetjük, de mivel Isten a szeretet, és mi a szeretetünket adtuk át, valamit talán az ő lelkében is elindítottunk. Ezt én a zenélésben, a kórusban tudom legjobban megélni. Amikor éneklünk és dicsérjük az Urat, lehet látni, hogy egyre több ember kapcsolódik be, és énekel velünk.

Alsósok minitábora: Április 5-7.

Felsősök minitábora (5-9. oszt.):

Április 12-14.

**Márianosztrai Gyalogos Ifjúsági
Zarándoklat: Április 26-28.**

Passiójáték

Virágvasárnapon, a délelőtti ünnepi mise keretében plébániánk ifjúsága felfedhetetlen lelki élménnyel ajándékozott meg minket idén is. A 28 fiatal komoly készüléssel, mély átéléssel jelenítette meg a passiót.

Hálás vagyok a passiójátékra való készüléset, a próbák nagyon jó hangulatban de mégis összeszedetten és a kellő komolysággal folytak. A jelene-teket, mondatokat, mozdulatokat már mind ismerjük, de belülről - más-más szerepben - minden évben kicsit más-képp éljük meg. Jézus édesanyjának fájdalmára sokat gondoltam a készülés kezdetén, később arra, hogy hogyan jelenjek meg Máriaként, mit kell mutatnom, aztán már arra, hogy mit kell látnia/hallania a padban ülőnek. A próbák során az éneklést teljes kudarcként éltem meg: vállalhatatlan. Tudtam az éneket, de amikor kellett, nem ment. Egyedül nem tudok énekelni, egyedül nem megy, szükségem van valakire, aki mellettem van, akire támaszkodhatok.

Eldöntöttem, hogy a Marci lesz, akire rábízom magam, mármint Jézusra, de így se ment, csak magamra tudtam figyelni és a tökéletlenségemre. Aztán kaptam egy kis lelki segítséget innen is, onnan is, majd pedig jött a ténymegállapítás, hogy valóban Jézusra kell rábíznom magam, mert ő így szeret engem. Sokat imádkoztam és próbáltam semmi másra figyelni. Virágvasárnap előtti pénteken elmentem keresztutat járni, és akaratlanul is folyton mások hibáit hallottam ki az énekek alatt, és hogy ez pont így mennyire szép. Az imádság közelebb vitt ahhoz, hogy valahogy igazán belülről éljem meg a passiót, ne pedig kívülről akarjam.

Boda Gabi

* * * *

Ilyen passiót még sose láttam, pedig már láttam és hallottam egypárat! Még most is, mikor rágondolok, azt hiszem, hogy azon a napon egy kicsit ott voltam Jézusunkkal! Az egész mise egyszerre gyönyörű és megrázó volt. Kezdve a Jeruzsálembé való bevonulással. Ahogy a fiatalok fel voltak öltözve, az egyszerűen lenyűgöző volt. Azt hittem, hogy ennyi a szerepük, és a hideg rázott ki, mert elkezdődött valami, amire nem számítottam. Tisztán hallottam a jó

technikának köszönhetően (nagyon köszönöm a technikusoknak a munkájukat!), és tisztán láttam is - pedig hátul álltunk -, mert úgy volt rendezve, hogy körbe járják a templomot. Így mindenki úgy érezhette, hogy ott van éppen ő is Jézus idejében! Azok az énekek, tiszta hangok és az ehhez társuló öltözetek és kellékek, hát nem is találok szavakat..! És itt jött a számomra nagyon felejthetetlen dolog! Már az se véletlen, hogy éppen ott álltunk jobbra, mert mi a bal oldalon szoktunk lenni! (Én amúgy mindent a Jó Isten által vezérelt eseménynek tudok be, és nap mint nap érzem, hogy azért történnek velünk a dolgok, mert Mennyei Atyánk már előre tudja, hogy ez válik a javunkra! Csak egy példa: Miért éppen itt sikerült házat vennünk, ahol ennyi szépségben van részünk? Hát nem egy mennyei áldás?!) Ott állok éppen, ahol a katonák Cirenei Simonra parancsolnak, hogy vigye Jézus keresztjét. Annyira élő az egész, hogy mennék segíteni, és mégis valami visszatart. Akkor láttam meg, hogy ott van Cirenei, és a katonák hiteles, erőteljes hangja, és ekkor ránéztem a Jézus szerepét nagyon jól alakító „színészre”! És nézem azt a megrendült arcát, és akkor rápillantok a kezére és látom, hogy remeg! Nem valószínű, hogy ezt

más megfigyelte, de akkor úgy éreztem, hogy abban a korban vagyunk, és tényleg nem segít Neki senki! Cirenei átveszi a keresztet, Jézus őt követi, és ott áll tőlünk három lépésre egy család, ahol egy nagyobb fiú kerekesszékekben ül, és valahogy úgy éreztem hirtelen, hogy ha megérintenék abban a percben Jézus köntösét, akkor meggyógyulna, de látom, hogy Jézus tovább halad... Valahogy csak akkor tértem magamhoz! *Júlia*

Komatál

Nagy örömmel készültem negyedik gyermekünk érkezésére, akit decemberre vártunk. Volt bennem azonban némi aggodalom is, hogyan fogom az újszülött mellett ellátni a családot. Harmadik gyermekünk érkezésekor az első két hónap az egymásra hangolódás, az új élethelyzetbe való örömteli belefeledkezés időszaka volt és ez bizony a házi munkarovására ment. A főtt étel elkészítése, a hozzávalók megvásárlása komoly kihívást jelentett azokban a hetekben. Nagyon megörültem ezért, amikor Noémi felhívott, hogy ha megszületik a baba, hetente kétszer komatál érkezik hozzánk. Óriási segítséget jelentett ez nekem, sok időt tudtam így együtt lenni, játszani a kicsivel és a picivel, volt időm ráhangolódni a négy gyermekes ritmusra. Számomra nagyon megható volt az a szeretet, amit nem lehetett nem észrevenni a gondosan becsomagolt dobozok, fazekak érkezésekor. Sok-sok finomsággal kényeztettek minket a komatálalozók. Rajtuk keresztül ismét megtapasztalhattam a Mennyei Atya gondviselő szeretetét. Köszönöm. *Sz. Kinga*

Gyerekmise

Számunkra teljesen új dolog volt a március 3-i első gyerekmise és felejt-

hetetlen élményt adott! Kispesten a reggeli 9 órai misét „gyerekes misének” neveztük, mert Julian atya a prédikációt teljesen a gyerekek bevonásával tartotta. Ő lement a padok közé, a gyerekeket maga köré hívta, és folyamatos „kérdéss-felelek” párbeszéd zajlott. Amíg ez ki nem alakult, a templom hátsó fele gyerekzsivajtól volt hangos, és mindig

hallottam a kérdést egy-két gyerektől, hogy „Mikor lesz már vége, anyu?”, de mikor ők is be lettek vonva a szentmisébe, és ezáltal fontosnak érezhették magukat, megváltozott minden! De azt a misét „gyerekes misének” neveztük, amiben azonban itt volt részünk a „gyerekmisében”, az örökre beírta magát mindannyiunk szívébe! Az, hogy az oltár átalakult a gyerekek szintjére, a prédikáció látványos és a gyerekek számára érthető elemekkel volt dúsítva, hát azt hiszem, hogy ez magáért beszél! A gyerekek otthon is a prédikációból kivett mondatokat mondják egymás közt. Nagyon sok hónapja ez volt az első mise, amit nem a folyton „felállok-leülök, kimegyek-bejövök” kísért. A mi családuk kimondottan örült a gyerekmisének és nagyon várja a következő alkalmat! Reméljük, nem sokára. *Simó Júlia*

* * * *

Nagybőjt egyik vasárnapján gyerekmisét tartottunk templomunkban. Nagy

örömmel láttam, hogy a gyerekeim szívesen mentek, jól érezték magukat. Peti fiunk azzal az elhatározással jött haza, hogy gyermekmisen lenne ministráns. Este lelkesen mesélte, amit átélt: Végre úgy vett részt a Szentmisen, hogy értette mindazt, ami ott történt (pl. Márton atya szavait pontosan ismételve elmagyarázta, mit jelent a bor és benne az egy csepp víz). Nagycsoportos Julcsi lányunk pedig részletesen el tudta mesélni a látott mesét, megértette a tanulságát. Nagyon jó átmenetnek érzem a gyermekmisé: a gyerekek megértik, szívesen vesznek rajta részt, közelebb kerülnek a felnőtt miséhez is. Reméljük, lesz folytatás!

Papp Julianna

Ha csak egy...

Egyik este bementem a templomba, hogy elrendezzek pár dolgot. Úgy éreztem, hogy valami nincs rendben, valami nem úgy alakul, ahogy Istennek kedves volna. Mintha az egyházunk szépen lelassulna, s nem váltaná be a hozzá fűzött reményeket. Mintha megért volna egy újabb reformra. De ez vajon milyen lenne? Talán csak azért érzem így, mert az ellenreformációról tartottam kiselőadást aznap? Valami eltűnt az egyházból? Már nem látom a csillogását az emberek szemében. Vagy én belőlem veszett ki? Csak én érzem tán így, vagy mások is így látják? „Mi baj történt Uram, hová lett minden?” – s mintha már együttlétünk szép élményeinek és kalandjainak is csak emlékfoszlányait látnám, és már el sem hiszem, hogy az enyém volt, hogy velem történt. „Kéne valami nagy lendület, kéne valami szent, valami mély, alázatos leborulás Te előtted, hiányzik valami szent félelem, az Istenfélelem. Nem mintha Tőled kéne reszketnünk, hanem erre nekünk van

szükségünk.” Belül érzem a hívást: „Imádkozz! Borulj le te!” Nem tudok. Már nem is tudom, hogy is volt régen. Ott ültem lábainál az oltárlépcsőn, mint egy gyerek és néztem fel Rá: „Nem tudok Uram, imádkozni.” Hurcolom a zsolozsmám és a rózsafüzérem magammal minden nap, és képtelen vagyok rá, hogy elővegyem, pedig szeretem mindkettőt. Szeretem az egyház hagyományos imáit. Érzem belül, hogy ha azt akarom, hogy menjen az egyház szekere, akkor imádkoznom is kell. „Nem akarok, nem tudok!!!” Erre Ő egy képet rajzolt elém. Lelki szemeim előtt a főoltár egy hatalmas gyártósorra alakult, rengeteg fogaskerékből állt, minden gyártósoron más készült, az egész egy hatalmas gyár volt, ahol az Isten kegyelméből az ember gyümölcsöt „termel” a világnak, önmaga és mások számára, és természetesen ezen gyümölcsöket viszik át az örök életre is. A gyártósor fogaskerekeinek együttmozgása viszi előre az egyházat és az életet. Az egész-

nek a legalján egy kis fogaskerék megállt és azt mondta: „Én nem akarok dolgozni!” Ekkor a körülötte lévő fogaskerekek is megszorultak és azon a soron leállt egy alkatrész előállítás, melyből

az örök élet és a mindent fenntartó kegyelem gyümölcsei születnek a többi alkatrészrel összeszerelve. Erre Ő így szólt: „Ez történik, ha csak egy is elfelejt imádkozni.” Kiegészítésként hozzátette: „Ha egy alkatrész hiányzik, attól még a gyártás megy tovább, de a végtermék selejtes lesz. Így van, ha azt mondd, nem csinálod tovább.”

„Ábrahám folytatta: 'Ne haragudj, Uram, ha még egyszer szólok. Lehet, hogy csak tízen vannak (az igazak)'. Ezt válaszolta: 'Tíz miatt sem pusztítom el.'”
(Ter 18,32-33) *Marcsi*

Lelkipásztori statisztika 2012. évről

Keresztelések száma: 32 (2011-ben 38)

Elsőáldozók száma: 16 (2011-ben 30)

Házasságkötések száma: 2 (2011-ben 13)

Temetések száma: 80 (2011-ben 73)

Pénzügyi beszámoló 2012. évről

Áthozat 2011. évről: **24.139.429 Ft**

2012. évi Bevételek:

Önkéntes hozzájárulás

(egyházi adó): 1.621.750 Ft

Adomány: 2.670.429 Ft

Perselybevétel: 4.066.620 Ft

Stóla, stipendium: 2.428.800 Ft

Célgyűjtés a templomfelújításra:
8.934.350 Ft

Urnafülkék és fedlapok bruttó bevétele:
12.630.001 Ft

Mobilszolgáltatók bérleti díja:
3.123.836 Ft

Újság eladás: 276.700 Ft

EU-s pályázati támogatás templomtető felújításra: 10.706.992 Ft

Pályázatok, támogatások: 7.355.250 Ft

Bankkamat: 711.412 Ft

Közp. célgyűjtések bevétele: 513.000 Ft

Egyéb bevételek: 567.013 Ft

Összes bevétel: 55.606.153 Ft

A templomfelújításra elnyert EU-s pályázati támogatásból 20 millió Ft-ot még nem kaptunk meg.

2012. évi Kiadások:

Személyi kifizetések: 5.734.630 Ft

Plébánia, iroda fenntartása: 2.141.178 Ft

Templom fenntartása: 933.804 Ft

Urnatemető beruházása és fenntartása: 2.991.781 Ft

Templomfelújítás: 52.783.673 Ft

Hittankönyvek, újságok: 561.071 Ft

Eszközbeszerzések: 173.175 Ft

Táborok, rendezvények: 1.361.646 Ft

Temetőlelkészségnek: 292.000 Ft

Központi célgyűjtések: 561.000 Ft

Papi Szolidaritási Alap: 520.000 Ft

Befizetett ÁFA: 2.277.705 Ft

Egyéb kiadások: 510.059 Ft

Összes kiadás: 70.841.722 Ft

2012. év végi maradvány: 8.903.860 Ft

Ebédosztás rászorulóknak

A Karitás munkacsoport többek kérésére és biztatására úgy döntött, hogy április 20-án ismét ebédet osztunk a hajléktalanoknak és a rászorulóknak. Kérünk benneteket, hogy akinek van kedve részt venni ebben a szolgálatban és szeretne segíteni, jelezzétek nekem, vagy Boda Évikének (30-9466-535). Továbbá kérlek benneteket, hogy hirdesétek az időpontot és a helyszínt is (templomkert), hogy minél több rászoruló látassunk ismét "vendégül". Köszönettel: Karitás mcs., Kovács István (30-9494-228)

Betegek kenete: ajándék!

Kedves Testvéreim! Saját történetünket szeretném megosztani veletek. Férfjem nagyon súlyos daganatos beteg volt, az utolsó két évben csak szenvedés és fájdalom volt minden napja. Mindent

megpróbáltunk megtenni a gyógyulásáért, de sajnos semmi javulást nem tapasztaltunk. „Viszem a nehéz keresztet, Uram, de már fogy az erőm.” Már csak Isten szeretetében és kegyelmében

bízunk. Ezt azért szeretném megosztani veletek, mert soha nem késő Istenhez fordulni. Mi is ezt tettük. Férjem kérte, hogy hívjam el Márton atyát, hogy látogassa meg, és hozza el neki a betegek szentségét. Örömmel meg is tettem. Az atya eljött hozzá, imádkozott érte, kiszolgáltatta a betegek kenetét, vigasztalva simogatta fájós kezét. Férjem elmondása szerint őt akkor nagyon nagy öröm és boldogság töltötte el, még a fájdalom is megszűnt abban a kezében. Az atya elbúcsúzása után azt mondta nekem: „Sajnáltam, hogy a másik kezem nem simogatta meg, mert így lehet, hogy hosszabb időre szűnt volna meg a fájdalom.” Kérte, hogy máskor is hívjuk el Márton atyát, mert ez a találkozás neki nagyon jó volt. Így megnyugodva, nagy türelemmel viselte hátralevő napjaiban a fájdalmat és a betegek szentségével ellátva végül Karácsony éjszakáján távozott el. Hosszú szenvedés után Isten meghallgatta imáinkat. Én megtettem mindent és így megnyugodva Isten

akarataiban, békében ment el tőlünk erről a földről. „Lélekben mindig együtt vagyunk, de majd egyszer újra találkozunk.” Ezt a tanúságot azért osztom meg veletek, hogy **ne féljete**k és **ne késlekedjete**k beteg családtagjaitokhoz elhívni az atyát, mert Jézus csodákat tud tenni a beteg ember ágya mellett. Férjem is elég hitetlen volt, nem mindig Isten tetszése szerint élt, de fájdalomában már csak Isten szeretetére vágyott. Soha nem késő a megtérés. Isten megbocsát! Ami megtörtént velünk, az mással is megtörténhet. Jézus vár téged is, **ne várakozz**, csak hívd! Oda megy, ahova hívják. Köszönet és hála az Istennek azért a jóért, amit velünk tett. Jézusom, bízom benned! Dicsőség Jézus Krisztusnak!

Ormádiné Piroska

2013. március 3-án, Nagyböjt 3. vasárnapján 73 idős vagy beteg testvérünk vette fel a betegek szent kenetét szentmise keretében.

Az idei 2013-as év kezdetén 36 lakásban tartottunk lakásszentelőt.

Nagypénteki feszület

Templomunk felújítása és a visszaköltözés után többen kérdezték, hogy hová került az a nagyméretű feszület, ami korábban a Jézus Szíve mellékoltár mellett függött az oldalfalon, két stációkép között. Akkor azt mondtam, hogy visszakerülhet, de csak akkor, ha restaurálni tudjuk. Nosza, Szarvasné Marika néni összefogásával gyűjtés indult a hívek körében, és összegyűlt 100 ezer Ft. A restaurálásra végül Györök Natália faszobor-szakrestaurátor kapott megbízást.

A feszület érdekessége, hogy Krisztust még halála előtt élve ábrázolja, meggyötörten, vérrel borítva, amint fejét és

tekintetét az ég felé emeli, és kissé nyitott szájával talán éppen ezt kiáltja: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet!” Ezért oldalán még nem látható a lándzsa által szúrt oldalseb sem.

A neogót stílusú Krisztus-korpusz gyönyörű, ihletett fafaragás (88x92 cm), és valószínűleg a XIX. század második felében készülhetett, tehát 100-150 éves lehet. Hogy honnan és mikor került templomunk birtokába, sajnos erre nem sikerült adatot találnunk.

Akik korábban látták, nem ismernek rá a felújított feszületre. Korábban a korpusz teljes felülete vastagon le volt kenve egyszínű bronzos festékekkel, ami tömítette a finoman kidolgozott felületet. A kezek ujjai közül több kitört és hiányzott, a jobb lábfej letört, a karok csapolása kilazult. Az INRI tábla a kereszt fekete festékével szintén le volt kenve úgy, hogy a felirat sem volt rajta látható. A vastag bronzos festék-réteget csak mechanikusan, szikével lehetett eltávolítani, mivel kötőanyagát nem tudtuk vegyszerrel oldani. A festékrétegek feltárása után kiderült, hogy a testszín eredetileg egy nagyon magas minőségű festésű világos rózsaszínű réteg, zöldes alapozással, dúsan festett vérnyomokkal. Ez a réteg idővel megkopott és átfestették egy másik testszínű, barnásabb réteggel, amely azonban nem ábrázol vért, csak

jelképesen kevés helyen. Végül ezt a réteget festették le vastag, erős bronzos réteggel. Az eredeti rétegnek legalább 85 %-a épen került elő, így hitelesen rekonstruálható volt. A hiányokat beilleszkedő retussal végeztük, szikkasztott olajfestékekkel. Az ágyékkötőn a bronzréteg alatt aranyozott felületet találtunk, de olyan erős sérülésekkel, hogy új alapozást és új aranyozást kellett készíteni.

Az INRI tábla fekete festéke alatt matt aranyozott felületen megtaláltuk a feketével festett feliratot. Az előregedett, egy helyen megtört kereszt helyett új, tölgyfából készült kereszt készült.

A felújított feszület a nagypénteki szertartáson, a szent kereszt leleplezésekor volt először látható, és ehhez járultak kereszthódolatra a hívek.

Lelkiéletre hangolva (6.)

Most, hogy beléptünk az igeliturgia kapujába, lépésről lépésre haladunk az Ige szentélye felé. Az Ószövetség olvasmányain át eljutunk az Ige (Isten tanításának) kiteljesedéséhez, az evangéliumokhoz. Szívünk, lelkünk kitérője nélkül csak hallgatói, s nem értői és tettekre váltói leszünk a Biblia szavainak. Az Ószövetség ígében, mely az első olvasmányban hangzik el a misén, mi magunk is együtt 'botorkálunk' a hitben a zsidósággal, akik elsőként voltak hivatottak (ma is azok!) Isten tervének, álmának megvalósítására. Ők az üdvösség örökösei, és ennek Jézusban - aki maga is tartotta a hagyományokat - mi magunk is örököseivé lettünk. Az ószövetségi olvasmányok feltárják az ősök hitét, Isten az ő életükre vonatkoztatott kinyilatkoztatásait. Isten gondviselése, irgalma, szeretete és az erkölcsi tanítás bontakozik ki valamennyi olvasmányban, melyek kö-

zül egyet-kettőt talán nem éppen a legszívderítőbbnek gondolnánk ma (csaták, harcok). E nép életét szemlélve lehetünk tanúi a feltétlen bizalomnak és engedelmességnek, melyet Istennek adott és melyekre Isten ígéretet tett. Fontos, hogy ezek mondanivalóját is magunkba szívjuk, mert segítségükkel értjük meg a Jézusban kiteljesedő isteni szándékot, azt a szeretetet, mely egész lényét, összes rezdülését az ember megváltására adja, egészen a keresztségig. Az olvasmányt vasárnap a szentlecke követi, melyben az apostoli levelek igyekeznek segítségünkre Jézus kilétének megismerésében. Bennük adatik magyarázat az ószövetségi előképek és az újszövetségi megnyilatkozások kapcsolatára. Az igeliturgia is erősen tartja a párbeszéd szerkezetet. Az olvasmányok zárásaként felhangzó „Ez az Isten igéje” zárásra a hívek kifejezik köszönetüket az „Istennek legyen hála” felelettel, hogy a Szentírás szavaiból kegyelmet, lelki épülést nyerhettek Isten szeretetére. A két olvasmányt a Graduale (válaszos zsoltár) választja el, vagyis ez vezeti fel a szentleckét az olvasmány után. Hétköznap az evangéliumot megelőző Alleluja előtt is elhangozhat. A zsoltárok mindig is kedves imádságai voltak a zsidóságnak és a kereszténységnek. Ennek hagyományát őrzi az egyház a Zsolozsma imádkozásában (Liturgia Horarum). A zsoltárok lehetővé teszik, hogy mélymerülést végezzünk a zsidóság lelki életébe, az Istennel folytatott párbeszédébe. Ezek a legősintébb, legszebb gyöngyszemek, melyek felemelik a lelket. Bártan énekeljük, imádkozzuk őket! Az olvasmányok között megjelenik időről-időre a Jelenések könyve, mely különleges perspektívából állítja elénk a megváltás művét. Célja és

szerepe kettős: egyrészt sürgeti a hívő embert, hogy még tökéletesebben járjon a hit útján, amíg elérkezik az Úr második eljövételének napja, másrészt betekintést enged egy olyan misztikus világba, mely értelmünkkel nehezen felfogható, s mely az ember szeme előtt elrejtve van. Segítségével mindig eszünkbe juthat, hogy „valahol” a mi világunkkal, életünkkel párhuzamosan folyamatosan jelen van és dolgozik a megváltás műve, az Isten sajátos világa, melyben sokkal nagyobb, felfoghatatlan erők kelnek birokra az emberért, s melynek apró leképződése zajlik a lelkünk mélyén, döntéseinkben és tetteinkben egyaránt. *Marcsi*

Plébániánk honlapcíme:
www.pestszentimre.plebania.hu

Önkéntes hozzájárulás

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást **készpénzbefizetési (sárga) csekken** is lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sek-

restyében. Kérünk Benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:
**Pestszentimrei Római Katolikus
 Plébánia**
10103881-45238100-01000004

Urnatemető

Urnatemetőnkben urnahelyeket lehet váltani 10 ill. 25 évre. A családi urnahelyek megváltása el nem évülő!

Az urnafülkék megváltási árai:

Férőhely urnák száma	25 évre Ft, ÁFÁ-val	10 évre Ft, ÁFÁ-val
1	165.000.-	82.500.-
2	270.000.-	135.000.-
3	330.000.-	165.000.-
4	420.000.-	210.000.-
5-6	100.000.-	50.000.-
Családi urnahely örökmegváltásra!		1.000.000.-

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznapi: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Pénteken az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 8-ig).

Első vasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda: De. 9-11 óra

Kedd és Péntek: Du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, béralkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

PLÉBÁNIAI HITTANCSOPORTOK

2012/2013-es tanévben

<u>CSOPORT</u>	<u>IDŐPONT</u>
Óvodások (kis- és középsős)	Hétfő ½ 5 óra vagy Csütörtök ½ 5 óra
Óvodások (nagy csoportos)	Kedd ½ 5 óra
1. osztály	Csütörtök ½ 5 óra
2. osztály (elsőáldozók I. év)	Szerda ½ 5 óra
3. osztály (elsőáldozók II. év)	Hétfő ½ 6 óra
4. osztály	Kedd 6 óra
5. osztály	Szerda ½ 5 óra
6-7. osztály	Kedd ½ 6 óra
8-10. osztály (Kisifi)	Csütörtök 6 óra
11. o.-tól és egyetem (Nagyifi)	Szerda ½ 7 óra
Házaspárti hittan	hónap 2. péntek ½ 9
Felnőtt Katekézis	Kedd ½ 8 óra (páratlan hetekben)
Felnőtt Bibliaóra	Kedd ½ 8 óra (páros hetekben)
Nyugdíjas Klub	Hétfő 3 óra (páros hetekben)

A hittanok helyszíne a plébánia kertjében lévő „Cserkészház” (amelynek bejárata a Címer u. felőli oldalon lévő kertkapunál van) vagy a plébániai tanácsterem. **A hittan csoportokhoz az év folyamán is lehet csatlakozni.**

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19. T.: 292-3113, E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu). *Felelős kiadó:* Gödölle Márton plébános, mobil: 06-30-263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. *Felelős szerkesztő:* Bönöczk Péter, tel.: 06-20-555-1160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu.
 Honlap: www.pestszentimre.plebania.hu